

אופן ומצב השי"ת נמצא עמנו. עמד"י אותיות מעד"י, כי גם הוא נכלל באלה מעד"י ד' שלוקחים משם משאת כיד המלך, ויה"ר שצום החמישי הפך לששון ולשמחה ונזכה במהרה בשנה זו לעת רחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד. (אמונת עתיד, דברים)

שבת חזון: עת רצון להפוך את 'השבוע שחל בו' - לשמחה

והנה מדינת דגמרא, החומרות של אבילות מתחילין משבוע שחל בו ת"ב, ומה שנוהגין מר"ח ואילך הוא מנהג בני אשכנז, ועפ"י הדין מתחילין משבוע שחל בו, ולכאורה דבר זה צריך ביאור, כי בעלמא לא מצינו שיהא הלכות הזמן תלויים בשבת הקודמת. והענין הוא, דא"א להיות ימי אבילות א"כ כבר יש בימים אלו בכח ענין הפיכתה ליו"ט, וכח זה באה מהשבת, "מיני" מתברכין כל שיתא יומין" וכמו שאמר ר' **צדוק הכהן זצ"ל** "גזירה עבידא דבטלא" הגזירה נעשתה כדי שיבטלו אותה. אבילות נברא כדי שהיפכוה לשמחה, וכפי שמתנהגים בשבת זו כן יהי' בט' באב, ולעולם הוא תלוי בזה שפכי שמתנהגים בשבת כך הם ימי החול.

ובפרט בשבת זו שבת חזון, שמיני עצרת ושמחה תורה, היחודא שלים, אם לא **עכשיו אימתי**, השבת מתחלת כבר לילך מעמנו, ואנו עומדים ברגעים האחרונים של השבת, **ובעת הזאת יכולין לפעול ביאת המשיח**, בס"ד, אין לך אדם שאין לו שעה, **אפי' אדם פשוט מאד** יש לו זמנים מיוחדים שיכול לגרום נחת רוח גדול שבשמים ולבטל כל מיני גזירות רעות. כמו שידוע העובדא שהיו מסובין **הרה"ק מאפטא והרה"ק מראפשיץ** ושחקו שחיקה קלה ואמרו אין שיהודי עם הארץ שלא ידע לקרות הסידור ביטל גזירה רעה מעל הנשים רח"ל, ע"י שהתפלל בכוונה תמימה ובבכ"י "וברך נשותינו כנשים הטובות בא"י מברך הנשים" ונתבטל הגזירה ע"י. ואיתא במדרש, אלמלי ידע ראובן שהכתוב יעיד עליו ויצילהו מידים וכו' ה' מוליכו על כתיפיו לאביו וכו' ואלמלי ידע בועז שהכתוב יעיד עליו ומד לה שש שעורים ה' נותן לה פטומות. ואחד מהפירושים במדרש זה היא דאילו ידע ראובן שבמכירת יוסף מתחלת גלות מצרים, שורש של הגלויות, ה' מוליכו לאביו על כתיפיו, והיינו יוצאים ידי כל הגלויות ברגע אחד. ואילו ידע בועז שנתן לרות שש שעורים התחיל לצמוח קרן דוד משיחא, שבא מרות ומבועז, ה' נותן לא פטומות, והי' יכול לגרום הגאולה שלימה, שאין לך אדם שאין לו שעה. וכל אדם מחוייב חשבון זה, **אפשר שרגע זה ממש הוא השעה שאני יכול לפעול גדולות בשמים**. וכן אמרו בקידושין (מ) לעולם יראה אדם כאילו כל העולם חצי חייב וחצי זכאי, עשה מצוה אחת אשרי לו שהכריע עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וכו'. וכל אחד צריך להשתתף וליתן חלקו לבנין ביהמ"ק, כמו שכתב **השב"א** על מאמחו"ל, כל דור שלא נבנה ביהמ"ק בימיו

כאילו נחרב בימיו, הוא היו דורות של צדיקים גדולים מצוקי ארץ האם ח"ו נאמר עליהם כן, אלא דהכל מסייעין לבניינו של מלך, דכתיב בונה ירושלים ה', לשון הווה, ה' בונה תמיד, **כל אחד צריך לבנות חלקו**, "זיין צימערעל" **בביהמ"ק**. כמו שאמר חד' **יחזקאל מוקזאמיר זצ"ל**, "הבעש"ט הק' לא הביא משיח, והמגיד זצ"ל לא הביא משיח, והר"ר אלימלך לא היה יכול להביאו, והרי מלובלין לא הביאו, און חצקל וועט יא ברענגען משיח? עס וועט זיין א געלעכטער", ואח"כ אמר, "אמת כן יהי', משיח יבוא ויהי' שחוק גדול, כמוש"כ אז ימלא שחוק פיננו".

אבל באמת אין קושייתו קושיא, דכן צריך להיות, דהכל מסייעין לבניינו של מלך. ונזכה במהרה שיתהפך צום החמישי וכל ימי אבילות לששון ולשמחה, מאבל ליו"ט משעבוד לגאולה, ומאפילה לאור גדול בב"א.

(סעודה שלישית, דברים, תש"מ)

שבת חזון - בחי' כתר עליון

הנה השלש עממין של שעיר עמון ומואב, הם במדרגה יותר גבוהה מז' עממין שהם הכנעני והחתי וכו'. כי הם כנגד שלש מאמרות הראשונות של העליונים (כח"ב), והשבעה הם כנגד עוה"ז (ח"ת נה"ם). **וג' עממין הללו עדיין אין לנו שום השגה בהם, כי הם כבושים תחת הס"מ שהוא שרו של שעיר הוא הקדמוני**. אבל שמורים הם לנו לימות המשיח כאשר יתגלה אורם ואז יהיו יותר במעלה מעבר הירדן מערבה, כי אז יבטל הס"מ ויצאו אוצרות אלו מהשבי'.

וכל מה שיש במקום יש בזמן כידוע, ולכן כנגד ג' ארצות אלו, יש ג' פרשיות והפטורות דפורענותא מג' שבועות של ימי המצרים, ואח"כ יש ז' דנחמתא של ז' עממין שכבר זכינו להם ולאורם, ולכן הם ימי נחמה אבל ג' שבועות הראשונות ובפרט שבת חזון שהוא כנגד שעיר, עדיין הם באבלות עד שבתות אלו גבוהים מאוד היותר שמחים כאשר הגידו צדיקים הלא בספרתם.

וידוע שבג' שבועות של בין המצרים, הס"מ שולט בתוקף, אבל **בשבתות של בין המצרים, על אלו אין עליו שום שליטה**, כי כד עייל שבתא כל דינין מתעברין מיני' וכלהו ערקין ולית שולטנא אחרא וכו'. מ"מ ישראל מרגישים השפעות בשבתות אלו **ובפרט בשבת חזון** שהוא נגד הקדמוני, יש הארה גדולה מאד יותר משאר שבת, וזוהי יבואר מה שאיתא בספרי **תלמידי הבעש"ט זי"ע** ששבתות אלו גבוהים מאוד **ושבת חזון הוא השבת הגבוה מכל השנה** (ועי' במאור"ש ובאוהב ישראל). ובשבת זה אם נזכה יופיע ממנו שפע רב ויאציל מקדושתו ורוממותו על ימי השבוע וצום החמישי יפך לששון ולשמחה.

(אמונת עתיד, דברים)

פנינים

שבת חזון - מעברת כח הסט"א

הנה בספרי **תלמידי הבעש"ט זי"ע** האריכו בהפלגת גבהות שלש השבתות של ימי המצרים. ובפרט **שבת חזון הוא גבוה מאד**. (עיין מא"ש). ולפ"ז יקשה על זה ממנהגי ישראל שונים שנוהגים קצת אבלות בשבת זה, שלא לרחוץ לכבודו בחמין ויש שאין משנין מלבושיהן וכדומה, כמבואר בפוסקים.

והנראה בזה, בס"ד ע"פ המבואר בספה"ק שאין למנוע חלק הסט"א והוא משום לא תחסום. (עיין תורת משה לחת"ס עה"ת כי תצא עה"כ ארבעים יכנו, ועיין דרך פקודיך בטעם איסור אכילת מצה בערב פסח. וכן נתנו טעם לשעיר המשתלח ולכל סעודת מצוה). ולפי זה מבואר שהואיל וימי המצרים הם ימים נמוכים, ולעומתם השבתות הם גבוהים מאוד, **נמצא שבתוך שליטתו מעבירים אותו לגמרי בבוא יום השבת**. ועי"ז יוכל ח"ו לקטרג כין אין לך לא תחסום יותר מזה **ולכן נותנים לו קצת חלק גם ביום השבת** ע"י שינוי איזה מנהגים. [וכידוע שהסט"א נהנה מעצבות וכדו']. בזה הוא תופס חלקו ומניח לעם ישראל להתעדן ולהתענג מכל יקר של השבת הזה.

(אמונת עתיד, שבת חזון)

התוכחה שבהפטורה - כמו התעוררות לחתן לפני החופה

בזוה"ק מובא שירמי' נביא הגלות, וישעיהו נביא הגאולה. בשבת זה לפני ת"ב ירמי' 'המקונן' מוסר את הפטורה לישעיה 'המבשר', ואע"פ שכל ספר ישעיה הוא דברי נחמה, מ"מ מתחיל בדברי תוכחה, 'בנים גדלתי וגו' והם פשעו' וגו'. וכן ספר דברים מתחיל בדברי תוכחה, ספר דברים וספר ישעיה, הם בחינת נחמה, **ספ"ר דברי"ם גימ' ירושלי"ם כל"ה**, והתוכחה הוא, **כדוגמת דברי תוכחה שאומרים לפני החתן והכלה תיכף קודם החופה**, וכן בספר ישעיה'.

(דברים תשנ"ז)

הנחמה שבהפטורה

הפסוק האחרון שבהפטורה מבשרת ביאת משיח, והוא תחילת הנחמה של ספר ישעיה, "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה". ויל' הנעלם של **תשעה באב** (ת) י"ו (ש) י"ן (ע) י"ן (ה) ה"י (ב) י"ת (א) ל"ף (ב) י"ת. הוא גימ' **ציון במשפט תפדה**.

(דברים תשנ"ז)

מאכל לבן [מן, חלב] - הנהגת חסד

"ובין תפל ולבן" - שתפלו על המן שהוא לבן. והלא כמה מעלות טובות ה' במן ולמה נקט התיאור לבן. ויל' עפ"מ שאיתא בתיקו"ז כל הגוונים משורש הספירות וגוון לבן הוא מדת החסד (עי"ש בתחילתו). והנה ע"י קללת אדם של בזעת אפרך תאכל לחם נגזר עליו שהוא צריך להשתדל עבור מזונו אבל במצב מיוחד הוא מופקע מקללה זו והוא כשהוא תינוק ואינו משתדל כלום ואצלו נמתקים הדינים ומזונו ממקום בינה משדי אמו. ולא בחנם המזון הזה בגוון לבן כי הוא מתנת חסד וחנינה. וכן ישראל במדבר לא השתדלו על מזונם והשי"ת המטיר להם לחם מן השמים כמו לתינוק ולכן גם המן ה' בגוון לבן כי השי"ת ה' מבטחם כעל שדי אמם. וזהו שהוכיחם משה רבינו ע"ה **ראו חיתכם לפני המקום שהתנהג עמכם כעם תינוקות** והייתם מופקעים מקללת אדה"ר **ולא בחנם ה' המן לבן כי הוא מהפקת מדת טובו וחסדו עליכם** ועל המן הזה ועל מדת טוב וחסד הזה התלוננתם ותפלתם.

ואפשר שמהאי טעמא אוכלים מאכלי חלב מר"ח אב עד ט"ב כי אנו זקוקים בימים אלו להנהגת החסד ואנו מעוררים רחמים עלינו כגמול **עלי אמו**.

(אמונת עתיד, דברים)

פסח מקודם, וא"א להיות גלות אם לא קדמה גאולה. וכמו שאנו מברכים בליל הסדר "אשר גאלנו וגאל את אבותינו, שהוציאנו מאבל ליום טוב ומשעבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול, כן ה' אלקינו ולאוקי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום", שכוונת התפילה היא שגם יום תשעה באב שהיא כעת מכוסה בקליפה של אבילות ואפילה במהרה יתהפך ליום טוב ומשעבוד לגאולה, וכמוש"כ בספה"ק, שהלוא גם יום פסח לפני הגאולה ה' רק יום שעבוד ועבודה קשה בחומר ובלבנים עד שהפכה הקב"ה ברחמי ליום גאולה וישועה. כן נמי יום ת"ב יתהפך במהרה ויעשה מועד ורגל הבאה עלינו לטובה כמוש"כ "קרא עלי מועד". שבאמת ט' באב הוא מועד ויו"ט, ומה"ט אפי' כהיום הזה אין אומרים תחנון בה, וכן הוא הענין בכל הגלות, שהוא כולו טוב, מלא גאולה. [תשעה באב ב' גי' בניסן עתידין לגאול].

וכל הענין של אבילות למידין אנו מיו"ט, כדאיתא במו"ק (ז) מנין לאבילות שבעה, דכתיב "והפכתי חגיכם לאבל" מה חג שבעה אף אבל שבעה, ע"כ. דשורש של אבילות הוא שמחה ויו"ט. ובביאור טפי, הנה בס' ארץ צבי כ' כלל שבכל מקום שמצינו למד ומלמד ע"כ שהלמד נכלל ומושרש בהלמד, דא"א ללמוד דבר אחד מדבר אחר אם אינה נכללת בה. ובאמת כבר כתב כן המהר"ל, וא"כ, חזינן מהגמ' דשורש של אבילות הוא חג, מה חג שבעה אף וכו'. ומצינו בפסחים (עז) שהגמ' שואל מנ"ל שקרבן ציבור דוחה שבת, ומסיק דבכל הקרבנות כתיב במועדו, במועדו ואפי' בשבת. ופריך ר"ח דלא כתיב ב' במועדו מנ"ל, ותירצו ר"ח נמי איקרי מועד, כדאביי דאמר אביי תמוז דהאי שתא מלווי מלויה דכתיב קרא עלי מועד וכו', ע"כ. נמצא דכל היום טוב של ר"ח למידין מתשעה באב.

וב"שיח שרפי קודש" מביא מהרה"ק רמ"מ מקאצק זצ"ל שאמר "אבל ר"ת איך ב'ינין ל'וסטיג". וח"ו לחשוב שאמר אותו צדיק דברי ליצינות בזה, אלא כיוון לדבר גדול דכן הוא האמת שבפנימיות של אבילות הוא כן. (דברים תש"מ)

יושבים בארץ אצל השכינה

מה שאנו יושבים לארץ הוא מפני שאיתא במדרש שגם הקב"ה כביכול משפיל מושבו, ונמצא שאנו בורחים למקום שהקב"ה נמצא שם כביכול ואנו שופכים כמים לבנו נוכ"ח פני ד' כידוע. והאנחה היא על שגרמו מעשינו לזה וכמו שאמר הרה"ק מרוזין ז"ע כשה' בתפיסה, "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא - רק רע - כי אתה עמדי" דשכינתא בגלותא עמדי. (אמונת עתיד, תשעה באב)

פנימיות מגילת איכה - ששון ושמחה

הישמח משה הביא קושית המפרשים היאך כתב ירמיה הנביא מגילת איכה ברוה"ק. הלא אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה, ותיירץ שכיון שידע ירמיה שכל הצרות יש בהם רפואה לישראל שעי"ז נרפא מחוללות עונותיהם היה שמח בזה, ובשמחה זו שרתה עליו רוח"ק, עיי"ש. וי"ל עוד עפ"י הזוה"ק בענין התוכחות שבתורה כי כל התוכחות יש בפנימיותם ברכות, עיי"ש.

ועד"ז י"ל במגילת איכה, שאף שלפי הנראה היא מגילת קינות על צרות החורבן, מ"מ יש בפנימיותה פירוש אחר אשר יתגלה לעתיד, כאשר יתהפך תשעה באב להיות זמן שמחה. גם מגילת תשעה באב תתהפך לששון ולשמחה. וכשכתב ירמיה את מגילת איכה כיוון לפירוש אשר יתגלה לעתיד. ועי"ז כתבה בשמחה עצומה.

בספר צבי לצדיק מהרה"ק מבלאזוב זצ"ל יש דרושים נפלאים ביותר לימי חג הסוכות. ודרושים אלה הכינם בתשעת הימים שמר"ח אב עד תשעה באב יען שהם מכוונים לתשעת הימים של סוכות ושמיני עצרת ושמחת תורה. ובכל יום הכין דרוש ליום המכוון נגדו בחג הסוכות, ותשעה באב מכוון לשמחת תורה. ולעיתיד לבוא יהיה תשעה באב יום מועד החשוב ביותר.

ועד"ז הכין ירמיה הנביא מגילת איכה על זמן העתיד כאשר יתהפך תשעה באב המכוון לשמחת תורה ליום מועד ושמחה. והכין תורה חדשה, תורתו של משיח אשר תופיע לעת"ל וזה יש לרמז בפסוק איכה

המניעה מהנחת תפילין - שמצפים שעוד יהא יו"ט הנה הדבר פלא מה שאין מניחים תפילין בתשעה באב, וקורין ק"ש בלי תפילין ביום שמתחייב בתפילין שהרי במנחה מניחין תפילין. ואמרתני משום שבימות המשיח יהי' זה היום לשמחה גדולה ומסתמא לא יניחו בו תפילין כמו שאין מניחין תפילין בשבת ויו"ט וחווה"מ. לכן בבוקר אין מניחין כי מקוים אולי יהיו ישראל ביום זה נושעים בגאולה שלמה ויתברר למפרע שאין מניחים תפילין ביום זה, רק לעת ערב קודם השקיעה כאשר ראינו שעדיין לא בא אז כבר מוכרחים להניח תפילין שהרי פנה יום ואם לא עכשיו אימת. (אמונת עתיד, תשעה באב)

מיעוט משא ומתן - מפני שהגאולה קרובה

בשו"ע איתא שמשנכנס אב ממעטין במשא ובמתן. ותמהו הפוסקים על זה ואוקמוה במשא ובמתן של שמחה. ויש אשר תפסו כפשוטו שאסור בכל משא ומתן. והטעם אינו מובן, והנראה בס"ד ע"פ מה שאיתא במס' ע"ז (טו) שהעולם שני אלפים תוהו שני אלפים תורה ושני אלפים ימות המשיח ואמר שם שבבוא אלף הרביעי אפילו אם יכול לקנות שדה של אלף זוז בזוז אחד ג"כ לא יקנה שהרי יש לצפות תיכף לביאת המשיח. והנה ידוע ממקובלים שבתשעה באב מסוגל הזמן ביותר לביאת המשיח, ובזה יש לפרש ההלכה שאסור במשא ובמתן כדי לקבוע האמונה שאין צורך במשא ובמתן שהרי יש לצפות לביאת המשיח תיכף. (אמונת עתיד, חודש אב)

מתעוררים לבכיה - מחמת הבכיה בשמים

והנה בט"ב כל איש נלבב בישראל אפילו מפשוטי עם מתעורר לבכי, וזהו משום שגם בשמים ממעל מתעורר הבכי ומלאכי מעלה מר יבכיון ועל יום זה איתא במדרש (בתחילת איכה) שהקב"ה כביכול בעצמו בוכה שנא' ויקרא ד' אלקים צב' ביום ההוא לבכי וגו', וממילא נשמות ישראל שלבם פונה כלפי מעלה מרגישים זאת וגם הם בוכים. וזהו - "על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו" שהקב"ה כביכול בוכה וגם אנו בוכים עמו.

ומה שאנו מרגישים הבכי של מעלה וגם אנו בוכים בזה גופא מעורב הרגש של נחמה שהרי הקב"ה לא מאס בנו ח"ו ועוד הומים רחמיו כביכול עלינו זה כמה שנים, זכור יזכרנו, וזהו סימן שעוד ידו נטוי עלינו וירחמנו. (אמונת עתיד, תשעה באב)

הקריאה של ת"ב - מפרשת השבוע דוקא

שמעתי מאבא מארי ע"ה למה קוראים פ' כי תוליד בנים בת"ב הלא יש פרשיות בתורה יותר מענינא לכאורה. ואמר כי ת"ב הוא תמיד בשבוע של ואתחנן, אשר בה בפרשה נמצא פרשת כי תוליד בנים, וידוע שפרשת היום היא מעוררת הזמן כדוגמא שאמר הרה"ק מלובלין ז"ע כי בפרשה בא - בשלח נרגש התעוררות של פסח ובפרשת יתרו של שבועות, ולכן לא ניחא לן לקרוא בת"ב פרשה מסדרא אחרת כדי שלא נעורר את זמן ת"ב שלא בעונתה, ולכן בחרו דוקא מפרשת השבוע כיון שבין כך ובין כך הוא ת"ב. (אמונת עתיד, ואתחנן)

הגלות מושרשת בגאולה - והאבלות בשמחה

באמת כל ענין של גלות בכלל ישראל צריך להיות מושרש בגאולה, כי בישראל ליכא ענין של אבילות, דכל הגלות הוא רק בחי' הסתר כמוש"כ היתה כאלמנה, ולא אלמנה ממש, ובפנימיות הכל טוב, כמו ביום תשעה באב עצמה שאע"פ שיש עליה כיסוי עבה על עצבות ואבילות מפני המאורעות הרעות שאירעו לנו באותה יום, אעפ"כ באמת הוא יו"ט והוא יום לידת בן דוד, ולעת"ל יתגלה שמחת אותו היום וגודל מעלתו, וכן הוא הענין בכל הגלות, שהוא רק הסתר, ובשורש הכל טוב. ובאמת מצינו בקביעות המועדות עי' ע"ד סימן א"ת ב"ש שיום א' של פסח קובעת מתי יהי' ת"ב, והיינו לרמז שהוא שורשו באמת, וכמשו"כ באיכה (טו) השיביעני במרוהים הרוני לענה, ביום שהשיביעני במרוהים בליל פסח, הרוני לענה, הוא יום תשעה באב, שא"א להיות ת"ב אם לא ה' יום

ה' אב - הוד שבהוד

ביום ה' באב הוא יומא דהילולא של נר האלקים האריז"ל, והנה ראיתי בס' **צבי לצדיק** בשם האריז"ל שחודש אב שורשו בהוד (עיי"ש במאמרי ימי המצרים). וידוע בשם **רבנו הקדוש מלובלין** ז"ע שתשעה ימים ראשונים של חודש אב הם כנגד תשעה ימים של חג הסוכות. ותשעה באב עצמו הוא כנגד שמחת תורה ואי"ה בקרוב יתהפכו לששון ולשמחה כיום הנ"ל. ולפי"ז נמצא שיום ה' של אב כנגד יום ה' דסוכות אושפיזא דאהרן כהנא רבה שורשו בהוד, נמצא **שיומא דהילולא של האריז"ל הוא הוד בהוד**, והי' לו **נשמת רשבי** כידוע וגם יומא דהילולא דידי' הוא לא"ג בעומר ספירת הוד שבהוד, ותבין שאהרן הכהן נפטר ברי"ח אב. (אמונת עתיך, חודש אב).

והאריז"ל - ה' באב

מ'דארף אנקומען צום אר"י הקדוש. האריז"ל גילה הסודות שבתורה, בכל אות ואות שבתורה, ושכלל אות יש אידישע נשמות. הוא גילה בתיבות התורה ק - אזוי ווי קיינער האט עס נישט געטוהן פארדעם. האריז"ל מביא שקרח יש לו תיקון. בחדר לומדים שקרח היה האריז"ל גילה שלקרח יש תיקון. גילה הסודות של נשמות ישראל. היום בימי תשעת הימים שבוע שחל בו תשעה באב צריכים להגיע צוצוקומען להאריז"ל לגלות מי הוא יהודי, וצריך לדעת שכל יהודי הוא מלא סודות ומאוד חשוב אצל הרבש"ע, ולכלל יהודי יש תיקון. אצל חסידים נוהגין לשתות משקה אחר התפילה וזה נקרא 'מ'גיט תיקון', לכולם יש תיקונים, 'ער האט נישט אויסגעלאזט קיין איין איד', יעדער איינער האט א תיקון. 'דער אייבישטער זאל העלפן'. האריז"ל אמר שכולם צדיקים ואם כולם צדיקים 'קען דאך משיח קומען די וואך'. לחיים - זיע"א.

החזנה מלובלין - ט' באב

רב שמואל העלער היה גר בצפת והיה גדול בישראל ממש. הבת עין זוה אותו להיות רופא כי בצפת בימים ההם לא נמצאו רופאים. איז ער געווארן א דאקטאר, און ער האט זיך אויסגעלערנט אביסל. והביט מעט בספרי רפואה ובא למצרים ואמרו לו שלא יכול להיות רופא כי 'הגוישע אותיות שטערן דאך אזוי יעדער מינוט אינמיטן דאווענען' וביך אותו הבת עין: 'ער זאל נישט האבן דעם נסיון'. האבען שוין די גוישע אותיות נישט געהאט קיין שליטה אויף איהם. וכשבאו אצלו השיגו רפואה. ואפילו הגויים והערבים באו אצלו. פעם בא רופא לביקור בצפת ולא פנו העולם להרופא הוא. אלא המשיכו ללכת להרה"ק. ושאל אותו הרופא היאך אתה יודע דאקטאריי, הלא אני למדתי ביונברסטי ושם חתכו במת וראיתי כל האברים הפנימיים של האדם, ואתה לא למדת ביונברסטי ולא נתחת מת לעולם, ואיך אתה יודע חכמת הרפואה? ענה לו הרה"ק, כשהייתי ילד לקח אותי אבי להחזנה מלובלין זי"ע לפסח והייתי אצלו בעת אמירת ההגדה. וכשאמר הרה"ק מלובלין 'ובמורה גדול זו גילוי שכינה' האט ער אויפגעדעקט דעם טלית 'און אלע זענען פארחלשט געווארען', כיון שראו גילוי שכינה, ואני הייתי ילד והייתי תחת השלחן וכשאמר 'זו גילוי שכינה' נעשה כל גופו רוחניות ואפשר היה 'דורכצוקוקען' וראיתי כל האברים שלו. ומאז אני יודע כל האברים פון אינעווייניג. לחיים - זי"ע. (לחיים תש"פ)

לע"נ אאמ"ר הגאון ר' משה מאיר ב"ר יחיאל יהודה נלב"ע ג' מנ"א תשס"ב הונצח ע"י בנו הגאון הגדול ר' שמעון יצחק שלזינגר שליט"א חבר בד"צ העדה החרדית

לע"נ הרה"ח ר' יהודה ב"ר צבי הרציני נלב"ע תשעה באב תשל"ד הונצח ע"י בנו ר' גור אריה הרציני הי"ו

לע"נ הגה"ח ר' רוב ב"ר אפרים גרינבוים נלב"ע תשעה באב הונצח ע"י חתנו הרה"ג ר' שמואל רוזנבוים שליט"א

ישב"ה בד"ד העיר רבת"י ע"ם שהיא בגימ' 'עצרת תהיה לכ"ם. וכן יש לרמז מגילת איכ"ה בגימ' מל"ך המשיח ב"ן דו"ד. (אמונת עתיך, כי תבוא)

תשעה באב - יום מועד

ובענין זה ידוע העובדא שהקיסר **נפוליון** כשראה היאך שישאל מתאבלים בתשעה באב על חורבן הבית נענה ואמר **"שמונבטחים הם שעתידים הם להגאל** כי לולא זאת בלתי אפשרי שיתאבלו על החורבן שנים רבות כל כך".

ומובא בפוסקים שיום תשעה באב נקרא מועד כמ"ש קרא עלי מועד לשבור בחורי, ולכן אין אומרים בו תחנון, וצ"ב. והביאור בזה, כי מועד הוא מלשון פגישה והתוועדות כמ"ש ונועדתי לך שם, ושלש הרגלים נקראים מועדים שבהם מתוועדים ונפגשים ישראל עם הקב"ה, כמ"ש יראה כל זכורך וגו', ודרשו חז"ל (תהינה ג.) יראה יראה, כשם שבא לראות כך בא ליראות.

הנה מובא מהרה"ק **רבי פנחס מקאריץ** זצ"ל **שבתשעה באב כשיושבים לארץ הוא עת רצון כי השכינה נמצאת שם למטה**, וכמ"ש השליך משמים ארץ תפארת ישראל, ואם כן הרי **אנו נפגשים עם הקב"ה בתשעה באב**, ואין לך חייך מתוק מזה. ועל שם כך ראוי יום זה להקרא "מועד" כי יש בו התוועדות ופגישה של הקב"ה עם ישראל, והרי זו נחמה גדולה לישראל.

והוא יום מועד כדרך המועדים של שלש רגלים, וכשם שהרגלים הם יסוד האמונה והם קיום האומה, כך ימי האבל הם אמונתו וקיומנו, ועל דרך שמצינו במס' סוכה (דף כה) שהאבל חייב בכל המצוות ואינו נפטר מדיון עוסק במצוה פטור מן המצוה לפי שאין טרדתו טירדא של מצוה אלא טירדא של רשות, ופירש"י שאע"פ שהוא חייב לנהוג אבילות להראות כבוד מתו אינו חייב להצטער, ע"כ. וכמו כן האבל על החורבן יש בו הוראה על האמונה ועל הגאולה כנ"ל, והוא נחמה גדולה, יש לרמז קרא עלי"י מוע"ד לשב"ד בחור"י בגימ' דבר'ו ע"ל ל"ב ירושל"ם וקראו אלי"ה שהוא תחילת הנחמה בסדר שבעה דנחמתא.

וראוי לעמוד על יוקר הימים האלה ולשאוב מהם חיוזוק באמונה כדרך ששואבים חיוזוק מהמועדים. (אמונת עתיך, בהעלותך)

"חג תשעה באב" - ע"י שמירת עינים

והרה"ק **מפלאנטש** זצ"ל היה אחוז כוס בידו ומראה דוגמא היאך שלעתיד יקדשו על היין בתשעה באב ויאמרו "ותתן לנו מועדים לשמחה את יום חג התשעה באב הזה".

והנה ידוע שחודשי תמוז ואב הם כנגד העינים, וע"י שמירת העינים מתקנים את החדשים הללו. ויש לרמז בזה, **עצ"ם עינינו מראות בר"ע** בגימ' יו"ם ח"ג תשעה בא"ב הז"ה. שע"י תיקון העינים נזכה להגיד את הנוסח הזה.

המאמין בביאת המשיח - מוכרח לחכות לו

הרמב"ם כתב (הל' מלכים פ"א) "שכל מי שאינו מאמין בביאת המשיח או שאינו מחכה לביאתו הוא כופר בתורה ובמשה רבינו". **ויש לתמוה** למה יחשב כופר מי שאינו מחכה לביאתו, וכי נאמר שבת ששה נועם הנשמות ועד הרוחות, שמי שאינו מן המחכים לביאת השבת הוא כופר ח"ו, וא"כ ה"נ אמאי נאמר כן.

אמנם, הנה בדברי הנביאים נאמרו **יעודים רבים מהפלגת הטובה שיהא לעתיד לבוא, הן ברוחניות והן בגשמיות**. ומעתה, אף מי שלא נזדכך כ"כ שיעודים הרוחניים יקחו את לבו שיתאוה להן, אבל על הייעודים הגשמיים, שיהיו מעדנים מצויים כעפר, ותושבת חיה רעה מן הארץ, הלוא לזה ודאי שיהיה מן הדין שיתאוה להם האדם ויצפה להם בכליון עינים. **ואם בכל זאת אינו מחכה לביאת המשיח בע"כ שחסרה לו האמונה בביאת המשיח**. (במדבר תשמ"ו)

ניתן לשמוע שיעורי מורה שליט"א בפרשה השבוע ומועדים וזמנים במערכת השיעורים שע"י בית מדרש אמונת ישראל בארה"ב: 718-559-6665 בארץ ישראל: 079-704-0046

להערות והארות, תרומות, זמני ומקומות ההפצה, ולקבלת תליון ניתן לפנות למספר הנ"ל #96 וכן לטל 0548476309/0226-602-917

ע"פ ההלכה אסור לעיין בליון בעת: אמירת קריש מ"ב סי' נו ס"ק א, חורת הש"ן מ"ב סי' קכד סק"ו י"ח, כרכת כהנים ק"ח סע' כג, כו, קריאת התורה סי' קמו סעי' ב, וכן בעת שעוסק בתפילה או כרכה מ"ב סי' קנא סק"ה